

Ebben a hitben áll az élet megtartó ereje! Bízunk mindenekelőtt Istenben, aki nem azt akarja, hogy betegek legyünk, szenvedjünk és meghaljunk, hanem azt akarja, hogy éljünk!

Megnyugtatósképpen hangozzon felénk is: legyen a te hited szerint, és a te hited megtart téged! Ámen.

MEZEI CSABA

A HELYREÁLLT KÖZÖSSÉG

Lk 15,31-32

Kedves Testvéreim! Mai istentiszteletünk témája: A helyreállított közösség. Úgy gondolom, mindnyájan ismeritek a tékozló fiú példázatát. Ez a fiú a ráeső örökséggel kiválik a természetes közösségből, a család kötelékéből. Végre szabadnak, erősnek, fiatalnak és boldognak érzi magát. Nem kell gürccölnie apjával, testvérével, meg a bérésekkel együtt. A pénz biztosította a kényelmet, jólétet, a tekintélyt, és ráadásul vidám közösséget is teremtett rövid időn belül. Elámítja a vagyon, a pénz hatalma és valósággal bálványként imádja.

Igen ám, csak hogy ez a bálvány sok áldozatot kíván. Minél többet áldoznak neki, annál többet követel. Ez a bálvány önmagát kéri. Amikor a pénz, a vagyon mind elfogyott, akkor derült ki, mennyire hűtlen imádójával szemben ez a bálvány, és mennyire hűtlen az általa teremtett közösség, a tivornyázó cimborák léha csöcseléke.

A szigorú valóság súlyos terhe alatt összeroskadó fiú megjárja a szegyen, a megaláztatás, a kisémmizettség kegyetlen útját, és amikor úgy érzi, hogy bűne és nincstelensége a megsemmisülés örvénye felé sodorja, mint utolsó mentőöv, életében megszületik a bűnbánat és a megtérés vágya.

Sok prédikáció merített tanulságos példát a tékozló fiú esetéből. Sok lelkes hangsúlyozta a megtérésnek fontosságát, azt aényt, hogy az Isten közösségébe visszatérőt milyen mérhetetlen szeretettel és jósággal fogadja vissza a szerető és megbocsátó, mindenható Atya.

Ha valaki kiválik a családból, vendégként érkezik vissza. A vendéget különös figyelemmel és kedvességgel szokta fogadni a jó házigazda. De ez esetben nem ilyen „vendégjárásról” van szó. A család, a közösség egy összeforrott társaságot jelent. Ha a tagok mind jelen vannak, az annyira természetes, hogy nem is tulajdonítunk különös figyelmet minden tag iránt külön-külön. De, ha valaki hiányzik, az egyből a legfontosabbá válik. Igen, mert hiányával halottá, elveszetté válik a közösség számára. Olyan a közösség, mint egy motor. Ha működik, eszünkbe sem jutnak az alkatrészek, de ha a legkisebb hibásodás is éri valamelyiket, azonnal a legfontosabbá válik számunkra. Ha egy rész hiányzik az egészből, a legfontosabbá válik, mert hiánya meghontja a harmóniát, az összhangot. Ha pedig valami fontos és megkapjuk, megtaláljuk azt, örvendünk neki.

Ilyen értelemben örvend a mindenkori szülő a visszatérő gyermeknek. Így hagyja el a juhász a 99 juhot és indul el az egyetlen elveszett keresésére, hogy azt megtalálja. Így válik fontossá az, amit vagy akit hiányolunk.

Én most inkább a hűséges, szófogadó fiúról, annak kételyeiről, féltékenységéről, jószágával való visszaélés érzéséről szeretnék inkább beszélni. A szorgalmasan munkálkodó fiú felháborodással veszi tudomásul, hogy az ő tékozló öccsét zokszó nélkül, mi több, örömmel és vigassággal fogadja vissza az apja. Azt a könnyelmű, haszontalan rossz testvért, aki az atyai örökségnek felét rövid idő alatt züllésbe, tivornyákba fojtotta. Most pedig ünnepi ebéddel, dinom-dánommal fogadja vissza az ő apja, tőle pedig egy kecskefiát is sajnált, hogy barátjaival elmulassa.

Ha így tekintjük a dolgokat, jogosnak ítéljük a nagyobbik fiú felháborodását. De nem szabad figyelmen kívül hagyni atyjának szavait: „Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!” És milyen sokat jelent ez! Igaz, hogy atya mellett nem dorbézolhatott, nem vígadozhatott kedve szerint, de akkor is volt eledele bőven, amikor testvére éhezett. Igaz, hogy nem mulathatott barátjaival kedve szerint, de barátjai így is mellette voltak és nem hagyták cserben soha. Az atya közelsége, a családi közösség biztonságot, nyugodt, tartalmas életet biztosított. Ezt az életmódot nem lehet összehasonlítani azzal, amelyet a kisebbik testvér átélt. Az atyának öröksége nem csupán azért az övé, mert testvére a neki kijáró részt már elherdálta és csak az ő öröksége maradt meg, hanem azért is, mert munkájával, szívós kitartásával mindezt kiérdemelte.

Ha a nagyobbik testvér mindezeket nem tartja szem előtt, azt jelenti, hogy nem akarja a közösséget helyreállítani, és ez már az ő részéről bűn, mert a közösség Isten ajándéka, és megtartó erő az egyén számára. A közösség forrása az isteni szeretet.

Az érdem szerinti életért a nagyobbik testvérnek nincs joga tiltakozni. A nincstelenné vált, de megtért testvér nem irigylésre méltó. Neki atyai megbocsátás jutott, de a nagyobbiké az atyai elismerés és szeretet.

A mi esetünkben is az igazi jézustanítvány ehhez tartja magát. A mi közösségünkben is sok „tékozló fiú” kivált a történelem folyamán. Voltak visszatérők és újra távozók. A 89-es események után sokan visszatértek, és az egyház tárt karokkal, különös figyelmet fordítva rájuk, szeretettel visszafogadta. Ünnepe volt, és mindig is ünnep egyházunk életében az ilyen esemény. A hűséges, kitartó templombajárok talán túlzottnak vélték ezt az ünneplést, és félreállítottaknak, elhanyagoltaknak érezték magukat. Valósággal azonosultak a példázatbeli nagyobbik testvérrel. Pedig mindez csak látszat, akárcsak a példázatban. Nem kell irigyelni tőlük a szeretetet, a közösséghez való visszatérést, hiszen a rájuk eső „lelki vagyonukat” tékozló el, és most csak itt tudnak megtartó, tápláló közösséget találni. Örövendeni és vígadni kell, hogy a közösség számára már halottak, elveszettek hitt testvérek feltámadtak, megkerültek. Ne nézzük a múltat, inkább a jelenre figyeljünk. Lássuk meg bennük a visszatérő testvért, és testvéri szeretettel viszonyuljunk hozzájuk, mert Isten a mi gondviselő Atyánk is ilyen szeretettel fogadja vissza a tőle elszakadt gyermekeket.

Ne feledjük, hogy bizonyos értelemben, bizonyos körülmények között, mindnyájan voltunk már „tékozló fiúk”. Mi is voltunk néha közösséget bontó,

békés harmóniát feldúló hálátlan gyermekek. Istennel és emberrel való viszonyunk nem mindig hibátlan. Sokszor elfordulunk Istentől és embertől egyaránt. Ne ítéljük, hanem bízzunk Isten igazságosságában, aki mindenkinek megadja azt, amit érdemel. De mindenekelőtt megbocsát és örvend a megtérőnek.

Mindennél fontosabb, hogy a sokszor és oly könnyen megromló, szét hulló közösség helyreálljon. A tékozló fiú példázatának nyugvópontja a béke, a harmónia visszaállítása, mert helyreállt a közösség.

Hiterősítő hetünk záróakkordja is ezt a békés harmóniát kell lelkünkbe dúdolja. Szóaljjon meg mindannyiunk lelkében: a mi kis unitárius közösségünk helyreállt! Ámen.

CZIRE SZABOLCS

ISTEN KÉPMÁSA ÉS A SORS

Kol 3,10

Emberi gyarlóságunk következménye talán, hogy nem mindig tudunk egyforma szeretettel viszonyulni a szüleinkhez. Mégis, ha azt kérdezné valaki, hogy édesanyádat szereted-e jobban vagy édesapádat, valószínűleg jólnevelt gyermekhez illően azt válaszolnánk, hogy egyformán, és ez így van rendjén. De hogy melyik a kedvenc nagymama vagy nagytata, azt már mindenki meg tudná mondani.

Így van nekem is egy kedvenc nagymamám, akinek hároméves koromig minden nap ölében ültem - azóta egyre ritkábban -, és izgatottan hallgattam visszaemlékezéseit lételem előtti időkre. Amennyire vissza tudok emlékezni, magáról mindig úgy mesélt, hogy szívesen lettem volna az ő helyében, az a kor szebbnek tűnt, mint az enyém. Épp mikor ide, Köröspatakra készültem és búcsúzni felkerestem nagyszüleimet is, újra mesélésre bírtam nagymamámat. De ez alkalommal egy azelőtt soha nem hallott hangot ütött meg visszaemlékező mesélése. Többek között ezt mondta: „Tudod, amikor Pesten szolgáltam, annyira szerettem volna valaki lenni, de olyan rossz, háborús idők voltak azok.”

Az utóbi időben egyre nagyobb érdeklődéssel fordulok a „névtelen” életek, emborsorsok felé. Mennyi asszony és férfi, akiknek az élete a nyilvánosság színpadára soha nem jutott el. A mindig jobbra váró hétköznapiokból összeálló életsorsok vagy a nézőtérén vagy a szüntelenül elmaradó soronkövetkezés készenlétében a színpalak mögött szőtték önmagukat. És mégis, mennyi mesélő áll mindenik „névtelen” élet mögött, a látható történet mögött egy végtelen láthatatlan történet, amely leír egy asszonyt, egy embert, ahogy itt van közöttünk, ahogy itt volt közöttünk. Életek a színpadon és életek a nézőtérén és a színpalak mögött: így gondolnánk, így van ez rendjén, egészen addig, amíg meg nem hallgatunk néhány élettörténetet. Akkor megdöbben,